

Abyste rozuměli – do Hvozdu podobné pocity obvykle nepatří. Hvozd je bezpečným místem, útočištěm, kde každý s každým vychází, kde se všichni sousedé znají jménem a vzájemně si pomáhají. Místem, kde ostatně chce žít každé stvoření, každý kouzelný tvor z širého okolí, a každý zde je také bez rozdílu vřele vítán.

Za jiných okolností by náhlou změnu počasí a nálady možná nevnímali tak silně, ale podezření budí den, kdy k tomu dojde. Samhain je podzimní svátek mrtvých a nachází se na půli cesty mezi podzimní rovnodenností a zimním slunovratem. O Samhainu přichází zima a s ní krátké studené dny, pustá planina a temnota. Je to čas, kdy se závoj mezi viditelným a neviditelným světem ztenčí a nadpřirozené síly proudí touto trhlinou do našeho světa. Je to čas, kdy lidé musí stanout tváří v tvář svým démonům a strachům. Je to období, kdy je vše možné. A proto se každoročně před těmito podvrtnými živly chrání zaříkáním a ochrannými kouzly. Jenže toho rána přestávají fungovat a Hvozd je náhle po mnoha letech zase zranitelný.

Jako první si toho všimne Hilda, širým okolím zvaná Květomluvná. Vstane časně, jak je u ní zvykem. Mávnutím ruky zatopí v kamnech a postaví vodu na čaj. Připraví si svoji oblíbenou bylinnou směs pro dobrou náladu. Zatímco se lístky rostlin, které sama vysela, s láskou se o ně měsíce starala, před časem je sklídila a usušila, louhují v otlučené konvičce, splétá si vlasy do copu. Při chystání snídaně si ještě zvesela prozpěvuje. Z kuchyně vchází rovnou do skleníku, aby zkontrolovala úrodu. Hrnek čaje jí vyklouzne a rozbije se o zem. Všechny její rostliny jsou mrtvé.

To je první znamení.

Téměř ve stejný okamžik na protějším kopci za městem vstává do nového dne i Hazel, zvaná Podivuhodná. Od chvíle, kdy otevře oči, ví, že je něco špatně. Zvířata jsou neklidná. Cítí to. Magičtí tvorové, o které pečuje, ve svých kotcích a stájích vyjít, houkají,

všelijak povykují a hulákají. Snaží se ji varovat. Hazel z postele skočí přímo do holínek a zamíří do stájí. Divocí gryfové naráží zprudka do brány a z jejich hrdel unikají bolestné nářky. Jsou vyděšení. A gryfové se jen tak něčeho nebojí.

To je druhé znamení.

Sybil, zvaná Jasnozřivá, spatří první náznaky dlouhé týdny před Samhainem. Nikomu o nich neříká a obavy v sobě dusí. Je úzkostlivá, snad proto, že ji pohledy do budoucnosti znepokojují odjakživa. Poslední dny se věnuje věštění z křišťálové koule, čte z čajové sedliny i vlastní ruky. Stále dokola vykládá na stůl tarotové karty, a dokonce se odhodlá věstit ze starodávných run, což jí ostatně nikdy moc dobře nešlo, takže se nediví, když v nich nic kloudného nevidí. Všechny další předpovědi však vychází stejně – v noc Samhainu do Hvozdu pronikne neznámá temnota. A když toho rána v kartách zahlédne tu nejobávanější, sevře se jí hrdlo.

To je třetí znamení.

Temným lesem se líně vlečou cáry přízemních mlh a v dáli zlověstně zní krákání havranů. Na tuto část města žádné denní světlo nedopadá. Perenella, zvaná Černočerná, je na Samhain připravená. Lépe než jiní. Tohle je její svátek, její sabat, o kterém se cítí nejmocnější. Od brzkého rána rozsvěcí svíce v lebkách rozmístěných na svém plotě, aby duše zemřelých našly cestu. Až budou večer procházet, uvítá je a náležitě uctí. Trvá jí dlouho, než pochopí, že něco není v pořádku. Na cestách, o které se stará, leží podříznutý tucet kohoutů.

To je čtvrté znamení.

Edwina, zvaná Prozíravá, má pomalé ráno. Spí o něco déle než ostatní čarodějky, protože ví, že sabat o dnešní noci bude náročný a bude ji stát hodně sil. Taky ji pronásledují noční můry, kvůli kterým bývá vzhůru do svítání. Mlha za okny ji znepokojí, ale ne